

Afacan Dedektifler

Harabe Kaledede

Simone Veenstra - Ulrike Rogler

erdem
çocuk

8+

Afacan Dedektifler Harabe Kalede

Harabe kalede olay! Uzman dedektifler dikkat!
Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız.
Hayaletler saatinde define arama, akıl ermez bir hırsızlık
ve esrarengiz bir kaçırma olayı...
Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir. Bu yeni
anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli bir üslupla
okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. DENİZ FENERİNDE
2. AĞAÇ EVDE
3. OKULDA
4. FUTBOL KULÜBÜNDE
5. AT ÇİFTLİĞİNDE
6. HAYALET ADASINDA
7. MİDİLLİ KULÜBÜNDE
8. HAYVANAT BAHÇESİNDE
9. HARABE KALEDE
10. TATİL KAMPINDA

9 789755 016719

www.sediryayinlari.com

₺5,00

Afacan Dedektifler
HARABE KALEDE

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Martin Bernhard

erdem
çocuk

ISBN 978-975-501-671-9

Lesefix Ratekrimis - Tatort Burgruine
© 2006 Gondrom Verlag GmbH
Kapak illüstrasyon: Gisela Dürr
İç illüstrasyon: Martin Bernhard

Afacan Dedektifler Harabe Kalede
© 2007 Gondrom Verlag GmbH
© 2012 Gondrom Verlag GmbH
© 2007, Çeviren: Işık Çakır
© 2012 Erdem Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Baskı: Bakanlar Medya Rek. Yayınevi A.Ş.
Kısıklı Mah. Ferah Cad. Darıcılar Sok. No: 1 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 316 11 56
Matbaa Sertifika Numarası: 12265

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)
II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)
III. Baskı: İstanbul, 2013 (3000 adet)

erdem
çocuk

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46 34490 Başakşehir/İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: DEFİNE HARİTASI	5
2. OLAY: SAHTE ŞÖVALYE	18
3. OLAY: ESRARENGİZ KAÇIRMA OLAYI	29
4. OLAY: KALEDEKİ HIRSIZ	41
5. OLAY: MERDİVENİN SIRRI	53
6. OLAY: RENKLİ MERDİVEN	66
7. OLAY: İNTİKAM	78

100-10000
 100-10000
 100-10000

100-10000
 100-10000
 100-10000

100-10000

100-10000
 100-10000
 100-10000
 100-10000

100-10000

100-10000

100-10000

100-10000

100-10000

100-10000

100-10000
 100-10000
 100-10000

100-10000
 100-10000
 100-10000

1. OLAY

DEFİNE HARİTASI

Til Ole:

- Şuna bir bak... Bugün bir şey yapamayız, diyerek iç geçirdi ve sınıfın camından dışarı baktı.

Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu.

Metis fısıldayarak,

- Şekerden yapılmadık ya, bugün çatı bitiyor. Hem yağmur da yağdığına göre çatının akıp akmadığını da kontrol edebiliriz, diye karşılık verdi.

İki arkadaş günlerdir ağaçtan bir ev yapıyorlardı.
Bir tek çatısı eksik kalmıştı.

Til Ole başını sallayarak,

- Peki, dedi.

Birkaç saniye geçmemiști ki şimşek çaktı, gök gürledi. Sınıftaki çocuklar irkilmışti. Til Ole fırtınadan çok korkardı.

- Gerçekten bir şey yapamayacağız, diye mızırdandı.

Metis:

- Saçmalama, bu kadarlık bir fırtınadan korkmuyorsun herhâlde...

Til Ole itiraz edemeden onların kendi aralarında konuştuklarını gören öğretmenleri araya girdi.

- Siz ikiniz! Dersi bozuyorsunuz. Ama fırtınayı da pek hafife almamak lazım. Til Ole fırtınada dışarıda oynamak istemiyorsa haklı, dedi.

Ama Metis pes etmek istemiyordu.

- Ne olabilir ki, diye itiraz etti.

Öğretmen sınıfa dönerek,

- Eski kalenin önündeki ikiye bölünmüş meşe ağacını biliyorsunuz değil mi, diye sordu.

Çocuklar başlarını salladı. Gövdesinin ortasında kocaman bir yarık olan o dev gibi ağacı şehirdeki herkes bilirdi. Öğretmen anlatmaya devam etti:

- Bundan sekiz yıl önceydi. Hepiniz çok küçüktünüz. O nedenle hatırlamazsınız ama bu ağaç hep bu şekilde değildi. 1998 yılında, müthiş fırtınalı bir gecede yıldırım düşmesi sonucu bölündü. Meşe ağacının hâlâ ayakta olması bir mucize aslında.

Metis sonunda omuzlarını silkerek arkadaşına döndü ve kısık bir sesle,

- Tamam o zaman. Fırtına olursa gitmeyiz. Belki o zamana kadar hava düzeler, diye kabullendi.

Öğleden sonra fırtına dinmişti ama yağmur yağmaya devam ediyordu. Til Ole, Metis'i almaya gelmişti. Kapıyı çaldı. Arkadaşı heyecanla kapıyı açtı.

Elinde bir anahtar sallayan Metis heyecanla,

- Bugün için başka planlarım var. Ablam bizim çatının bir anahtarı olduğundan bahsetti az önce. Yağmur yağdığı sürece orada oyalanırız. Belki bir define bile bulabiliriz, dedi.

Til Ole hemen kabul etti. Daha önce defalarca kilitli çatı katının önünde durup bu kapının arkasında keşfedecek neler olduğu konusunda pek çok hayal kurmuşlardı. Günün birinde bunları ortaya çıkaracaklarını ümit etmişlerdi hep.

İki arkadaş bir el feneri ararken Metis'in ablası Şarlot çıkageldi.

Şarlot:

- Merhaba, diye selam verdikten sonra,
- Acelem var. Direksiyon hocam beni bekliyor. Çatı katına mı çıkıyorsunuz, diye sordu.

Çocuklar evet anlamında başlarını salladı.

Şarlot el sallayarak,

- Hadi o zaman iyi eğlenceler. Umarım heyecan verici bir şeyler bulursunuz. Sonuçta bu ev bir zamanlar bir korsana aitti, dedi ve kapıyı kapatarak çıktı.

Til Ole, Metis'e dönerek,

- Doğru mu bu, diye sordu.

Metis:

- Babam buna inanıyor. Annem ise bu evin eskiden bir denizci tarafından yapıldığını ama bu onun mutlaka korsan olduğu anlamına gelmediğini söylüyor.

Til Ole bu sırada başka bir şeyi merak ediyordu.

- Söylesene, ablanın başparmağında neden garip, kırmızı bir yara bandı var?

Metis:

- Sağını solunu ayırt edemez. Bu aralar ehliyet almak için direksiyon dersi alıyor. Bu da çok kötü tabii ki. Direksiyon hocası da karıştırmaması için sağ eline yara bandı yapıştırmasını tavsiye etmiş. Böylece karıştırmaması imkânsız, diye açıkladı.

Metis sonunda el fenerini buldu. Karanlık merdivenleri çıkmaya başladılar. Metis elindeki anahtarı deliğe soktu. Anahtar uymuştu. Eski kapı gıcırdayarak açıldı.

Til Ole hayranlıkla,

- Müthiş, diye haykırdı.

Her yerde tıklım tıklım eşya dolu raflar ve koliler vardı. Metis:

- Bak! Herhâlde asırlık bir şeydir bu, diye heyecanla haykırdı.

Elinde tozlu bir kitap vardı. Tam o sırada Metis, temizlemek için tozlu bir kitabı üfledi. Til Ole toz içinde kalmıştı.

Öksürerek,

- Dikkat etsene ya, diye bağırdı.

Metis:

- Özür dilerim. Sadece daha iyi görmek istedim. Burası o kadar tozlu ki hiçbir şey göremiyorum, dedi.

Eski bir sandığın üzerinde duran bir kâğıdı gösteren
Til Ole:

- Baksana, diye haykırdı.

Sandıkla aralarında birkaç sandalye bulunuyordu.
Bu nedenle bir an için uzaktan baktılar.

- Bu kâğıtta defineyle ilgili bir şeyler yazıyor. Bunu
buradan görebiliyorum, diye haykırdı Metis heyecanla.

Kâğıt iyice sararmıştı. Til Ole:

- Çok eski olmalı, dedi.

Metis kâğıdı eline aldı ve heyecanla haykırdı:

- Üzerinde "Define Haritası" yazıyor. Gerçekten.

Til Ole kâğıtta yazılanları okumaya başladı:

- 22 Ekim 1970 yılından kalma define haritası.

Bu haritayı bulan şanslı kişi, şu anda sana sonsuz bir
zenginlik sunacak defineden sadece birkaç adım uzak-
lıktasın. Haziran ayında, peynir yusuvarlak gökyüzü
çadırına asıldığında ortasında yarık olan ağacın göl-
gesi, hayaletler saatinde, sana doğru yolu gösterecek.
Gölgeleri takip et. Ta ki sol tarafta, yerde derin bir çat-
lak görene kadar. Sağ taraftaki yolu seç ve diğerlerine

benzemeyen taşı ara. Arka taraftaki asırlık duvarların içinde sana ait defineyi bulacaksın.

- Ufff ya! Ne demek istediğini anlıyor musun, diye sızlandı Metis.

Til Ole:

- Hepsini değil ama bazıları gayet açık. Birincisi, ortası yarık olan ağaç. Bu tabii ki bizim meşe ağacımız. İkincisi, hayalet saati gece yarısı saat 12 oluyor, diye açıkladıktan sonra,

- Ama gökyüzü çadırı ne anlama geliyor, diye sordu. Metis heyecanlanmıştı.

- Ben bunu ablamdan daha önce duymuştum. Bu gökyüzünün başka bir ismi. Ayrıca yuvarlak peynir de mutlaka dolunay olmalı, diye haykırdı.

Til Ole söylenenleri toparlamaya çalıştı.

- Demek ki haziran ayında, dolunay olduğunda, gece yarısı saat onikide ortası yarık meşe ağacına gidip gölgeyi takip edeceğiz. Fakat ne zaman dolunay olacağını bulmamız gerekecek çünkü zaten haziran ayındayız.

Takvime baktıklarında gelecek hafta sonunda dolunay olacağını anladılar.

Metis şimdiden heyecanlanmıştı.

- Demek ki cumartesi, en müthiş gece olacak, diye haykırdı. Bir cep fenerine, hazine planına ve hazineyi taşıyacağımız büyük bir sırt çantasına ihtiyacımız olacak. Ondan sonra gece yarısına az kala meşe ağacının altında buluşuruz, dedi.

Her şey kararlaştırılmıştı. Cumartesi gecesi hazırladıkları malzemeyle gizlice evlerinden çıkıp meşe ağacının yanında buluştular. Ay, bulutların arasına saklanmıştı. Metis'in define haritasını eline aldığı sıra-

da ay bulutların arasından süzüldü ve meşe ağacının gölgesi harabe kalenin yönüne doğru düştü. Til Ole fısıldayarak,

- Görüyor musun, gölge kalenin kapısını gösteriyor.

Takip etmeliyiz, dedi.

İki arkadaş gölgeyi takip ederek kapıdan içeri girdiler ve harabenin avlusuna ulaştılar.

Til Ole etrafına bakındı ve,

- Eee şimdi, diye mırıldandı.

Ay yeniden bulutların arasına saklandığında kalın duvarların üzerine koyu bir karanlık çöktü.

Metis çaresizce bakındı.

- Sol tarafımızda yerin içine giren bir yarık olmalı, dedi.

Metis biraz sonra heyecanla bağırdı:

- Orada işte! Orada bir kuyu var. Delik bu olmalı!

Til Ole ise itiraz etti.

- Ama solda değil ki, sağda.

Metis ısrar etti.

- Bu kuyu olmalı. Başka ne olabilir ki? Sağ ya da

sol ne fark eder. Öbür tarafta da diğerlerine uymayan taş olmalı.

İki arkadaş heyecanla aramaya devam etti. Cep fenerleriyle taş duvarı inceliyorlardı.

Birdenbire Til Ole heyecanla bağırdı:

- Buldum işte. Simsiyah ve parlak. Burada böyle başka taş yok!

Gerçekten de Til Ole'nin cep fenerinin aydınlattığı taş diğerlerinden çok farklıydı. Metis, taşı heyecanla duvardan çıkardı. Şaşılacak derecede hafifti. Onu aldıkları yerde bir delik dikkatlerini çekti. Deliğin içinde küçük bir tahta sandık vardı. Metis:

- Define sandığı, diye saygılı bir ses tonuyla fısıldadı.

Til Ole heyecanlanmıştı. Yavaşça sandığın kapağını açtı.

- Altın paralar, diye bağırdı.

Metis:

- Bir de mektup, diye ekledi ve mektubu okumaya başladı:

- Tebrikler, afiyet olsun!

Til Ole sandığın içindeki paraları aldı ve dikkatlice bakmaya başladı. Hayal kırıklığı içinde,

- Bunlar çikolata paralar. Kim bunları buraya saklar ki, diye sordu.

Metis sinsiçe gülerek,

- Ben biliyorum galiba, dedi.

SORU: Metis'in bildiğini sen de biliyor musun?

2. OLAY

SAHTE ŞÖVALYE

Maya, arkadaşı Emilya'ya,

- Dikkat batıda siyah şövalye, diye bağırdı.

İki kız arkadaş okul sonrası avluda oturuyorlardı. Emilya sola dönüp şaşkınlıkla bir bakış attı ve sinsice gülmüştü. Rik geliyordu. Aslında adı Rikhad Ludvig fon Harzenştay'dı. Rik'in ailesi üç yıl önce şehrin yamacındaki eski harabe şatoyu satın alıp yeniden yaptırmışlardı. Rik'in annesi mimar, babası da fotoğrafçı olduğu için planı onlar çizmişti.

Şatonun açılışını yaptıkları gün gururla,

- Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye şatoyu takdim etmişlerdi.

Maya ve Emilya diğer ziyaretçilerle birlikte şatoyu gezip ortamdan çok etkilendiler. Şatoda, içinde en az bin kitap bulunan iki katlı bir kütüphane, şömineli ve iki kuleli kocaman bir yemek salonu bulunuyordu. Bunlardan bir tanesinde de Rik oturuyordu.

Heyecanla Rik'e doğru baktılar ama o yanlarından geçip giderken,

- Acil olarak kütüphanemize gitmem gerekiyor, dedi.

Emilya arkasından bakakaldı.

- İşte soylu adam doğuya doğru gidiyor, diye mırıldandı.

Alışılmamış sözler söylemek Emilya ve Maya'ya çok eğlenceli geliyordu. Özellikle öğretmenleri Bayan Naza, güneş ve yönler ile ilgili bilgileri anlattıktan sonra, sağ ve sol gibi can sıkıcı kelimeleri kullanmamaya başladılar.

Birkaç gün önce Bayan Naza bir harita çıkararak,
- Burada yönler çok açık olarak gösterilebilir. Üst taraf kuzey, alt taraf güney. Sağ taraf doğu, sol taraf batıdır. O hâlde Almanya haritasında Münih, Nürnberg'in güneyinde kalır. Berlin ise Kiel'e göre doğuda kalır. Doğudan yani sağ taraftan güneş doğar. Batıdan yani soldan batar, diye açıklamıştı.

Bayan Naza tablolar üzerinden anlatmaya çalışıyordu fakat bu o kadar kolay değildi. Çünkü ressam araziye farklı açılardan işleyebiliyordu.

Bayan Naza, konuyu anlatmaya devam ederken,

- Öyle resimler vardır ki güneşin durduğu yer sembolik bir anlam taşır. Ressam bize esrarengiz mesajlar vermek ister. İçinizden biri bunun ne olabileceğini söyleyebilir mi, diye sordu.

Tabii ki yine Rik cevap verdi, ciddi bir yüz ifadesiyle,

- Gayet açık, dedi. Aile armalarında güneşin batması, ailenin iyi durumda olmadığı anlamına gelir. Doğan bir güneş ise tam tersini ifade eder. Bu aile soylu bir ailedir.

Bayan Naza evet anlamında başını salladı ama Rik daha bitirmemişti.

- Bizde olduğu gibi. Bizim armamızda bir tek boyuzlu at şeye doğru, eee... Şey... Yani güneşin doğduğu yöne doğru eğilir.

Emilya ve Maya o zaman da tıpkı şimdiki gibi burun kıvırdılar. Tipik Rik. Yine en sevdiği konuyu açmıştı. Rik ailesinin asil bir şövalye soyundan geldiğine inanıyordu. Boş zamanlarında ailesinin kütüphanesinde oturup bu teorisini ispatlayacak bir delil bulmak için uğraşıyordu.

Emilya saatine bakıp Maya'ya döndü.

- Fotoğraf kursuna gidiyor muyuz?

Maya başını salladı. Her sene büyük tatil başlamadan önce, öğleden sonraları komşu okuldaki kurslara katılma imkânları oluyordu. Bu hem heyecan verici hem de çok yararlıydı. Emilya ve Maya şimdiden üst sınıflarda hangi kurslara katılacaklarını biliyordu: Tiyatro ve fotoğraf kursu.

Onuncu sınıftan Hans:

- Merhaba, diyerek kızları selamladı.

Geçen seneden tanışıyorlardı. Kızlara bir resim göstererek,

- Gördünüz mü, dedi.

Gösterdiği resim siyah-beyaz değil, kahverengiydi âdeta. Komik bir kıyafet giymiş bir kız vardı resimde.

Emilya:

- Bu herhâlde çok eski bir resim değil mi, diye sordu.

Hans ise muzipce gülerek başını salladı ve,

- Hiç de değil, dedi. Bu benim küçük kız kardeşim.

Büyükannemin elbisesini giydi, ben de resime biraz rötuş yaptım, dedi.

Maya bu işten biraz anlıyordu. Babası bilgisayarda çok çalışıyordu. Bu nedenle çok şey yapılabileceğini öğrenmişti.

Merakla sordu:

- Bilgisayarda mı yaptın?

Hans:

- Hayır, laboratuarda yaptım. Bu rengi orada daha iyi elde edebiliyorum. Boyanın adı Sepia. Tıpkı mürekkep balığının mürekkebi gibi.

Emilya biraz daha yaklaştı ve dikkatlice inceledi.

- Bu resmin mürekkep balığı ile ne ilgisi var, diye sordu.

Hans:

- Hiçbir ilgisi yok. Sadece bu kahverenginin ismi öyle. Güzel ama değil mi? Siz bile hileyi anlamadınız. Kızlar başlarını salladılar. Rik'in ablası söze karışarak,

- Bu arada büyükannenini yeniden 18 yaşına nasıl döndürdüğünü de anlatsana, dedi ve muzipçe gülümsedi.

Hans gözlerini yuvarladı ve sustu. Ama Mariyetta durmak bilmiyordu. Anlatmaya başladı:

- 81. yaş gününde büyükannesinin fotoğrafını çekti. Filmi banyo ettirdikten sonra bir de ne görelim. Pastanın üzerinde 18 yazıyordu.

Öyle bir kahkaha atmıştı ki Maya bile gülümsedi.

- Filmi tersten mi taktın yoksa, diye şaka yaptı.

Hans mahcup olmuştu. Evet anlamında başını salladı.

- Hiç farkına varmadım. Pastanın üzerindeki 1 kremşantiden yapılmış tek bir çizgi hâlindeydi. Elle yazıldığında bu şekilde olması normal. Hiçbir bilgisayar klavyesinde bu şekilde 1 yazılamaz, diye anlattı.

Emilya onu teselli etmek için omzunu sıvazlayarak konuştu:

- Onu birdenbire o kadar gençleştirmiş olman büyükannene de komik gelmiştir. Değil mi?

Hans gülümseyerek,

- Evet, gerçekten öyle oldu, dedi ve Mariyetta'ya dönerek,

- Sadece sen evde çalışabildiğin için bu kadar kendini beğenmiş davranma bakalım, dedi.

Mariyetta omuz silkti.

Hans:

- Harzenşitayların bodrumunda sadece spor salonu değil, kendi fotoğraf laboratuvarları bile var, diye devam etti.

Hans'ı en çok ikincisi etkilemişti anlaşılır.

Ertesi gün Emilyya ve Maya gözlerine inanamadılar. Rik, sınıfa metal bir gömlekle gelmişti. Yerine oturdu ve gururla,

- Bu özel bir gömlek. Gerçek bir şövalyenin zırhı vardır biliyorsunuz, dedi.

Rik, okul çantasını açtı ve sandviçlerini sardığı kâğıdın içinden bir fotoğraf çıkarttı.

- Ona bir şey olmasın diye sardım. Çünkü bu orijinal, diye açıklama yaptı.

Kızlar hep bir ağızdan sordular:

- Ne?

Rik'in yüz ifadesi görülmeye değerdi. Kendini beğenmiş bir ifadeyle gülerek,

- Evet, orijinal. Bunu ailemizin soyağacı kitabından aldım. Dün kitabı incelemiştim. Artık damarlarımda şövalye kanı aktığı kesin olduğuna göre, bana Şövalye Rik diyebilirsiniz, dedi.

Emilya ve Maya resme daha dikkatli baktılar.

Rik kahverengi resimdeki armayı göstererek,

- Bakın işte tek boynuzlu at burada. Altında ne yazdığını görüyor musunuz, diye işaret etti.

Arma, yapraklarla çevrilmişti. Dik bir kayanın üzerinde efsanevi tek boynuzlu at duruyordu ve başını sola doğru, yani güneşe doğru eğmişti. Altında ise çok belirgin bir şekilde şu satırlar yazıyordu:

- Asil, iyi kalpli ve saygıdeğer şövalye Volmer fon Harzenşıtay'ın 1263 yılına ait aile arması.

Maya:

- Hans bu rakamda hata yapamazdı herhâlde çünkü ters sarıldığında belli olurdu, diye düşündü.

Emilya:

- Vay canına! O zamanki insanlar ne kadar da güzel yazabiliyormuş. Tıpkı bilgisayarda yazılmış gibi, diye söylendi.

Rik onu kısıp gözlerle seyrediyordu. Emilyya'ya,

- O zamanlar bu işi meslek olarak yapanlar varmış. Bayan Naza'ya sor. Hatta üç kılılı incecik fırçaları bile varmış, diye cevap verdi.

Maya başını salladı ve arkadaşını eliyle iterek,

- Bizim şövalye Rik epey uğraşmış ama değil mi, dedi.

Emilya alaycı bir ifadeyle,

- Evet, gerçekten. Ama bir dahaki sefer nasıl daha doğru yapacağı konusunda birkaç püf noktası öğretebiliriz.

Rik şaşkın bir edayla,

- Ne demek istiyorsunuz siz, diye sordu.

Bu arada Bayan Naza sınıfa girdi. Herkes çekinerek sağa doğru baktı.

Maya muzipce gülerken,

- Dikkat öğretmen doğuda, diye fısıldadı.

SORU: Rik'in resimde neyi yanlış yaptığını buldun mu?

3. OLAY

ESRARENGİZ KAÇIRMA OLAYI

Cina hayretle,

- Ciddi olamazsın! Sarı giymeyeceksin herhâlde, diye bağırdı.

Tepeye birkaç metre kalmıştı. Nella, gözlerini kocaman açarak,

- Neden olmasın ki? Buram buram Orta Çağ kuyuyor, diye karşılık verdi.

Cina, Nella ve arkadaşları Pit gerçek birer şövalye

hayranıydı. Yakınlarda kurulan her Orta Çağ pazarına gidiyorlardı. Boş zamanlarında ise o çağlarda yaşanabilecek maceralar uyduruyorlardı.

Cina arkadaşına açıklamaya çalışıyordu:

- Sarı, o dönemde iyi bir renk değildi. Mesela bir gemi sarı bayrak astığında gemide salgın hastalık olduğu anlaşılırdı. Beyaz giy daha iyi. Suçsuzluğu ifade ediyor veya belki de yeşil daha iyi olurdu.

Nella incinmişti. Başını iki yana salladı. Sonuçta annesi haftalardır bu elbiseyi dikiyordu. Ayaklarının altında yapraklar hışırdıyordu. Bugün savaşı öğrenen öğrenci şövalyeleri oynamaya karar vermişlerdi. Yani, her üçü de ayrı ayrı ordulara mensuptu ve verilen hedefe, yakalanmadan ilk olarak gitmeye çalışacaklardı.

Nella'nın arkadaşıyla kıyafet konusunda tartışmaya niyeti yoktu. Bu nedenle,

- Hedefimiz neresi, diye sorarak konuyu değiştirmeyi başardı.

Pit hemen atıldı.

- Harabe kalenin kulesi.

Hepsi farklı yönler'e doğru fırladılar. Cina, "Eski Testi" isimli restoranın arkasından gizlice sürünerek kulenin arka tarafına çıkan merdivene tırmanacaktı. Pit, bu sabah, restoranın büyük yemek salonunun bir kutlama için büyük bir grup tarafından kiralandığını söylemişti. Bu da salona çok fazla yaklaşımadan oradan geçmeyi düşündüğünü belli ediyordu. Aslında üç arkadaş bunu sık sık yapardı. Çünkü şık giyimli insanlar onların Orta Çağ oyunlarına pek uygun değildi.

Cina ahırların yanından gizlice geçerken bir gürültü duydu. Sanki en az yirmi tane araba aynı anda korna çalıyordu.

Bir ses öfkeyle,

- Hay Allah! İşte bu yüzden böyle törenleri sevmiyorum. Ya siz, diye söyleniyordu.

Restoranın garsonu acele adımlarla ahırlardan birinden çıkarak geldi. Ahırda at yoktu ama orada meşhur tavşanlarını yetiştiriyordu.

Cina'nın farkına varmadan,

- Sanki etrafa yeteri kadar pirinç atmıyor, porselen kırmıyorlarmış gibi... Çılgın bunlar, diye söylenerek ana binaya doğru yürüdü.

Cina açık kalan kapıdan içeriye baktı. Büyük kafesler içindeki uzun kulaklılar sağa sola zıplayıp duruyorlardı.

Birkaç tanesi korkuyla köşeye sinmişti. Diğerleri ise arka bacaklarıyla yere vuruyordu. Cina, daha da yaklaştı. Mutfak penceresinden çok güzel kızartma kokuları geliyordu.

İçeriden bir ses duyuldu:

- Anton, uğursuz çocuk! Sakın kızı yere düşürdüğünü söyleme, diye bağıırıyordu.

Cina korkuyla olduğu yerde kaldı. Bu da ne demekti? Mutfağa bakmayı çok isterdi ama pencereler örtülüydü.

Aniden tok bir erkek sesi duyuldu:

- Onu sürükleyerek ormana götürebiliriz. Orada kimse bulamaz!

Köşeden ayak sesleri geliyordu. Cina, yıldırım hızıyla odunların arkasına saklandı. Orada kimi görse beğenirsiniz. Tabii ki Pit'i.

Pit:

- Yakaladım, diye bağıracaktı ki Cina eliyle tam zamanında onun ağzını kapattı.

- Sessiz ol, diye yalvardı.

İkinci bir ses:

- Bence sen onu dışarı çıkarmanın yollarını ara çünkü sen onun şahidisin. Ondan sonra onu arabama sürükleriz ve senin bodrumuna götürürüz, dedi.

Pit'in gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

Bir diğer ses:

- Tamam. Orada hiç olmazsa içecek bir şeyler var. Gecenin bu saatinde hava çok soğuk olur. Donmasa bari, dedi ve gülüşmeler duyuldu.

Cina ve Pit iri gözlerle birbirlerine baktılar. Burada olanlar şövalye oyunundan daha heyecanlıydı. Şu anda gerçek bir kaçırma olayına şahit oluyorlardı sanki.

Pit heyecanla fısıldadı:

- Bir şeyler yapmamız lazım.

- Tamam saat altıda başlıyoruz!

Bu ses kurbanın dışarı çıkmasını sağlayacak olan kişinin sesi idi. Ardından,

- Orada biri mi var, diye seslendi.

Ormandan, sanki biri kuru bir dala basmış gibi bir ses gelmişti.

Diğer bir kişi:

- Hadi gel Toni, ortalıktan çok fazla yok olmamız dikkat çeker, diye onu sakinleştirdi.

- Saçma, keyifle sigara içtiğimizi söyleriz bizde.

Sesler giderek uzaklaşıyordu.

- Olmaz ben sigarayı bıraktım.

- Ama ben bırakmadım.

Bir çakmak sesi duyuldu.

Cina başını kaldırarak adamların arkasından baktı. İkisi de iri yarı, geniş omuzlu ve koyu renk giyimliydi-ler. Bir tanesi boynuna sarı bir atkı takmış, sigarasını tütürüyordu.

Birden arkadan başka bir ses duyuldu. Nella'nın sesi idi bu:

- Yakaladım! Kazandım!

Pit eliyle her şeyin bittiğini anlatan bir el işareti yaptı.

- Evet, kazandın. Ama bunun hiçbir önemi yok artık, dedi ve her şeyi bir çırpıda anlatmaya başladı.

Cina ile beraber gerçekleşecek bir kaçırma olayının hazırlıklarına şahit olduklarını, mutlaka polise haber vermeleri gerektiğini, kurbanı uyarmaları gerektiğini veya daha da iyisi, hemen kurtarmaları gerektiğini heyecanla anlattı. Nella'nın yüzünde heyecandan kırmızı lekeler çıkmaya başladı.

- Bunu anlamıştım zaten. İki de cani gibi duruyordu, diye haykırdı.

Nella onların yüzünü görmüştü.

- Bir tanesinin kalın bir bıyığı, diğerinin de kırmızı bir burunu vardı. Mutlaka üşütmüştür, diye anlattı.

Üçü de ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Pit, kurbanı uyarmak istiyordu.

Ama hangi kadından bahsettiklerini nereden bileceklerdi ki! Yemek salonuna baktıklarında yemeğini bitirmiş olan bir sürü insan gördüler. Arkada üç katlı bir pasta duruyordu.

Pit yüzünü buruşturarak,

- Bunların da keyfi yerinde. Herhâlde kaçırınlar iyi bir fidye alacaklarını düşünüyorlar, dedi.

Nella:

- Dikkat, birisi geliyor, diye tam zamanında uyardı.

Üç arkadaş koşarak uzaklaşıp çiçeklerle süslü bir arabanın arkasına saklandı. Cina korkuyla saatine baktı.

Saat altı olmuştu bile. Nefeslerini tuttular. Titreyerek kapıdan çıkan iki adama baktılar. Ortalarında çok güzel genç bir bayan vardı. Açık renk bir elbise giymişti. Omuzlarında ise sarı bir şal vardı.

Genç bayan yanındaki beylerden birine gülümseyerek,

- Sen üşütmüştün. Sigara içmemen gerekir. Hiç olmazsa şalını geri vereyim, dedi.

Adam başını iki yana sallayarak genç kızı arabaya doğru götürdü.

- Robert'in sigarayı bırakması yeterli değil mi, dedi.

Cina bütün cesaretini toplayıp kızı uyarmak için bağıracakken her şey bir anda olup bitti. İki adam kızı zorla arabaya bindirdiler, Nella bir çığlık attı ve restoranın kapısı açıldı. Gömlekli ve kravatlı genç bir adam, öfkeyle yumruklarını sıkmış, gıcırdayan lastiklerle fırlayan arabanın arkasından koşmaya başlamıştı.

Genç adam:

- Hainler! İşte bu yüzden bütün bu törenlerden vazgeçelim demiştim, diye bağırdı.

Öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Başını öne eğdi. Bu arada restoranın garsonu da gelmişti. Kolunu genç adamın omuzuna doladı.

- Sana baştan söyleyebilseydim keşke. Senin misafirlerin hep birlikte korna çalmaya başladıklarında benim tavşanlarımın hiç hoşuna gitmemişti zaten, dedi.

Genç adam ise:

- Benim Veronika'm da kaçırma olayını aptalca bulmuştur, diye sızlandı.

Cina aniden yerinden fırlayarak el sallamaya başladı. Gururla,

- Ben burada neler döndüğünü biliyorum. Ayrıca Veronika'nın nerede alıkonduğunu da biliyorum, diye haykırdı.

Cina'nın yüzünü muzip bir gülümseme kaplamıştı. Çünkü sadece Nella ve Pit değil, iki yetişkin de heyecanla ona bakıyorlardı.

SORU: Sen de bütün ipuçlarını birleştirebildin mi?

4. OLAY

KALEDEKİ HIRSIZ

Teo:

- Aptalca buluyorum, derken ayađı ile vurduđu bir tař, kaldırım tařlarında sekerek kalenin hendeđine dűřtü. Suya gűmülen tař etrafına iri iri halkalar yayıyordu.

Fırank ise arkadaşına dert yanıyordu.

- Geçen sene eski kale çok harikaydı. Eski odalardan birine dedektif merkezimizi kurmuştuk ve kimse bizi görmüyordu. Ya şimdi? Etrafına bir bak. Her yer yetişkinlerle dolu. Akşam olunca da kapıyı kapatıyorlar ve kimse içeri giremiyor.

Suzan ve Mari, Fırank ve Teo'yu kale şenliklerine katılmak için ikna etmişlerdi. Yeniden restore edilen kale bu hafta sonu törenle açılıyordu.

Aslında Fırank ve Teo kaleye bir daha adım atmak üzere anlaşmışlardı.

Restorasyondan önce kale onlara aitti. Tabii ki gerçek anlamda değil ama onlardan başka kimse bu eski duvarlarla ilgilenmiyordu.

Böylece iki arkadaş rahatsız edilmeden orada zaman geçirebiliyorlardı. Geçen yazın sonunda kalenin etrafının bir çit ile çevrildiğini görünce gerçek anlamda bir şok yaşadılar.

Çitin üzerinde kocaman bir tabela vardı. Tabelada kalenin restore edileceği yazıyordu. Fırank ve Teo

zorlukla çitin kenarındaki aralıktan girip gizli dedektif merkezlerine ait eşyalarını almayı başardılar.

Suzan, sürekli iki arkadaşın şikâyetlerini dinlemek istemiyordu.

- Devamlı şikâyet edip durmayın, dedi. Ne de olsa birazdan bedava dondurma verecekler. Bugün her ziya-

retçiye kendi seçtikleri dondurmayı bedava verecekler.

Fırank tahta köprü üzerinden yürürken,

- Bir dondurmayla bozulan moralimizi düzeltemezler ki, diye sızlanıyordu.

Mari:

- Ne yapıyorsunuz siz orada, diye sordu.

İki oğlan ölçülü adımlarla tahta köprüden geçiyorlardı.

Teo:

- Bir tahtayı hep atlıyoruz. Sanki zebra çizgileri üzerinden gidiyormuşuz da sadece beyaz çizgilere basabilirmişiz gibi, diye açıkladı.

Az sonra kalenin avlusuna ulaştılar. Orada belediye başkanını dinleyen bir kalabalık toplanmıştı.

Belediye başkanı:

- Sadece bir yıllık bir çalışmayla eski kaleyi yeniden inşa ettik ve bir sanat eseri meydana getirdik. Bazı yerleri çok zarar görmüştü, bazı yerler daha iyiyordu. Mesela tahta köprü iyiyordu. Kalenin hendeğini ise tekrar su ile doldurmak zorunda kaldık.

Yüzyıllardır bu hendekte su bulunmuyordu. Kalenin kuzeyindeki duvarlar tamamen yıkılmıştı. Biz taşları...

Suzan dayanamadı ve,

- Laf, laf, laf. Nerede bizim dondurmamız, dedi.

Fırank, dondurmaların yerini buldu ve dört arkadaş kendilerine birer dondurma alıp bir duvarın üzerine oturdular.

Teo arkadaşını hafifçe dürterek,

- Geçen sene burada nasıl hırsız yakaladığımızı hatırlıyor musun, diye sordu.

Fırank, sanki konsantre olması gerekiyormuş gibi bir süre baktıktan sonra,

- Eee, tabii, harikaydı, dedi.

Suzan ve Mari bir ağızdan,

- Siz ne yaptınız, diye sordu

Teo başını sallayarak,

- Geçen yaz meydana gelen seri hırsızlık olaylarını hatırlarsınız değil mi, diye sordu.

Kızlar evet anlamında başlarını salladılar. Tabii ki hatırlıyorlardı. Bütün yaz konuşulan en önemli konuydu.

Son derece becerikli bir hırsız haftalarca birçok evi soymuştu. Bir süre sonra hırsızlık olayları son bulmuştu.

Mari şüpheli bir tavırla,

- Hatırladığım kadarıyla hırsız yakalanmamıştı. Bu durumda siz de yakalamış olamazsınız, dedi.

Fırank:

- Biz onu yakaladık ama salıverdık, dedi ve muzipçe gülerek Teo'yu biraz kenara itti.

Suzan duyduklarına inanamıyordu.

- Ne dedin? Ama neden, diye sordu.

Teo:

- En iyisi baştan başlayalım, dedi. Bizim dedektif oyunlarına meraklı olduğumuzu biliyorsunuz. Oldukça iyi dedektifleriz. Geçen sene hırsızlık olaylarını dikkatlice inceledik. Bir süre tıpkı polisın yaptığı gibi karanlıkta iz sürdük.

Fırank devam etti:

- Ta ki bir iz buluncaya kadar. Hırsız her seferinde kiler penceresinden içeri giriyordu. Pencereleeri incelemeye aldık ama bir şey bulamadık. Bir pencerede bir şey dikkatimizi çekti: Taşlar.

Mari heyecanla sordu:

- Ne tür taşlar?

Teo sabırla anlatıyordu:

- Oraya ait olmayan küçük taşlar. Küçük, kırmızı taşlar. Yani, burada sadece bir yerde bulunan türden.

Suzan heyecanına yenik düşmüştü.

- Nerede söylesene, diye bağırdı.

Teo:

- O taşlardan sadece burada, kalede var. Bizim dışımızda kimse bu eski harabeye gelmediği için bunlar sadece hırsızlara ait olabilirdi, diye anlatmaya devam etti.

Fırank:

- Evet, bunlar ayakkabılarına yapışmış, burada da düşmüştü. Hırsız kalede saklanıyor olmalıydı. Bu durumda bir sonraki gece onun peşine düşmek için

buluşmaya karar verdik. Çok esrarengizdi. Gece harabeye gizlice gittik. Orada oturup ortaya çıkmasını bekledik.

Suzan'ın yüzü bembeyaz kesilmişti.

- Korkmadınız mı, diye sordu.

Teo:

- Eh, biraz korktuk tabii. Hırsızın silahlı olup olmadığını bilmiyorduk, diye cevap verdi.

Mari:

- Eee sonra, geldi mi, diye sordu.

Teo:

- Biraz zaman aldı. Tam vazgeçmiştik ki geldi. Sırtında büyük bir val vardı. Ganimetlerini saklayacaktı ama olmadı. Tam o sırada hapşırdım, diye anlattı.

Mari:

- Oh, hayır, diye inledi.

Teo:

- Adam bizi hemen gördü. Bağırды, çağırды ve bizi tehdit etti. Kaçmaktan başka çaremiz kalmamıştı.

Fırank:

- Neredeyse yakalanıyorduk. O zamanlar tahta köprüde sadece iki tane tahta vardı. Yan yana duruyorlardı ve üzerinden dikkatlice geçmek gerekiyordu. Ama biz kaçıyorduk ve tahtaların üzerinden koşarken biraz yana basmamak için dua ettik. Neyse ki her şey yolunda gitti. Ama hırsızın şansı bizimki gibi yaver gitmedi. Dengesini kaybetti ve içi su dolu hendeğe düştü zavallı hırsız.

Teo:

- Hırsız yüzme bilmiyordu. Bizi yardıma çağırды. Fırank ve ben ne yapabilirdik ki. Onun boğulmasına göz yumamazdık tabii. Geri döndük ve sudan çıkardık. Bize olan minnetinden ağladı bile, üstelik onu polise teslim edeceğimizden çok korkmuştu.

Fırank arkadaşına baktı ve gülererek anlatmaya devam etti:

- Aslında gerçekten onu polise teslim edecektik ama ona acıdık. Kaybolması ve bir daha geri gelmemesi şartıyla onu salıverdük. Teşekkür olarak bize değerli bir taş hediye etti.

Teo:

- Çok değerli, diye ekledi.

Mari etkilenmişti.

- Vay, harika bir hikâye! Siz gerçek dedektiflersiniz, dedi.

Suzan ise:

- Ben daha çok, siz gerçekten çok iyi dedektif hikâyeleri yazıyorsunuz, derdim. Ama hata yaptınız, dedi ve dondurmasını yemeğe devam etti.

SORU: Suzan hangi hatadan bahsediyor?

5. OLAY

MERDİVENİN SIRRI

Büyükanne torunları Zilka ve Yanis'e,

- Taşmerdiven Kalesi'ni ziyaret etmenizi tavsiye ederim. Bir mobilya mağazasını gezmekten çok daha heyecanlı, dedi.

İki kız kardeş, "Kulağa hoş geliyor" diye düşündüler.

Anne babaları, büyükanneyle alışverişe giderken onlar da kaleyi ziyaret etmeye karar verdiler.

Kalenin girişine geldiklerinde büyükanne kızların biletlerini aldı.

Yanis, yüzünü buruşturarak duvardaki yazıyı okudu:

- Kılavuz eşliğinde...

Takım elbiseli bir adam kızlara gülerek,

- Gezinin sonunda herkese sınırsız kek ve içecek verilecek, diye açıkladı.

Gülümseyen adam, küçük kale müzesinin müdürü Bay Petri idi.

Kek ve içecek! Kızların yüzü aydınlanmıştı yine. Avluda  yetişkin bekliyordu. Bay Petri saatine bakarak,

- Saat 11.30, sanırım artık kimse gelmez. Geziye başlayabiliriz. nce kendimi tanıtayım. Benim adım Petri. Küçük müzenin müdürüyüm. Ama Şuna bir açıklık getirmek isterim ki, dedi ve bir ara verdi. Sonra gülerek devam etti:

- Mze küçük ama çok değerli bir eser var: Orta ağdan kalma bir duvar halısı.

Yanis dayanamadı.

- Peki, gizli geçitler var mı, diye sordu.

Müdür düŐünceli bir tavırla,

- Evet, eski çizimlerde en az bir tane gizli geçit olduğundan bahsediliyor ama bugüne kadar onu kimse bulamadı, diye cevap verdi.

Zilka, bu tür geçitler hakkında çok Şey okumuŐtu.

- Mutlaka duvardaki bir taşı itmek veya raftan bir kitap almak gerekir ki gizli bir kapı açılsın, diye mırıldandı.

Şimdi de misafirler kendilerini kısaca tanıtıyorlardı.

Zilka ve Yanis kaleyi, Bay ve Bayan Heler ve Bay Ernes ile gezeceklerini biliyorlardı artık.

Bay Ernes, adına çok uygun olarak çok ciddi ve yaşlı bir adamdı. O kadar ciddi görünüyordu ki gülebileceği insanın aklına bile gelmiyordu. Bay ve Bayan Heler ise onun tam tersiydi. Her ikisi de gençti ve sürekli gülüyorlardı.

Bay Petri:

- Lütfen hemen önünüzdeki duvara dikkat edin, daha yeni boyandı, diye uyardı ve merdivenin yanındaki bembeyaz parlayan duvarı gösterdi.

Bir koridora girdiler. Sol taraftan müze kafesine ve müze alışveriş merkezine, sağdan ise müzeye gidiyordu. Zilka kafeye özenerek baktı. Fakat kek için biraz daha beklemesi gerektiğini biliyordu.

Bay Petri, siyah merdiven basamaklarını göstererek,
- Sizi önce üst kata çıkaracağım, dedi. Yüzyıllar boyunca o kadar çok insan üzerinden geçti ki basamaklarda aşınmalar oluşmuş.

Yanis şaşırıldı.

- Bir taş bu nedenle aşınsın. Bunu hayal edemiyorum, dedi.

Bay Ernes ciddi bir ifadeyle,

- Sürekli damlayan su da taşı aşındırır, dedi.

Bay Heler biraz daha genişleterek açıkladı:

- Yeteri kadar uzun bir süre taşın üzerine su damlatır veya üzerinden akmasını sağlarsanız taş bile aşınır.

Bay Petri:

- Aslında bu bir atasözü ve anlamı şu: Bir şeyi değiştirmek istiyorsak gerektiği kadar uzun ve sabırla uğraşmamız gerekir, diye açıkladı.

Yukarı çıktıklarında müdür eski bir şövalye zırhını gösterdi. Fakat heyecanlı bir şövalye hikâyesi anlatmak yerine, zırhın metalinin nereden geldiği ve nasıl işlendiği konusunda bilgi vermeye başladı.

Zilka merdivenin en üst basamağına oturdu ve,

- Hep laf, laf, laf, diye inledi.

Yanis:

- Tahta da aşınır mı?

Zilka:

- Her şey aşınır.

Yanis:

- O zaman merdiven korkuluğuna bak. Tutunduğumuz üst kısım daha açık renk, alt tarafı ise daha koyu.

Zilka:

- Evet, haklısın. Sadece tek bir çubuk diğerlerine göre daha açık.

Eliyle trabzanı yoklamaya başladı.

- Ayy, diye geri çekildi. Üst kısımda kıymık var.

Bu arada Bay Heler kızlara seslendi:

- Hey ikiniz! Devam ediyoruz!

Zilka, ahşap çubuğu daha yakından incelemek isterdi ama grup gezintiye devam ediyordu. İki kapılı büyük bir salona geldiler. Duvarlardan birinde kocaman ahşap bir dolap vardı. Karşı duvarda ise üzerinde av sahneleri olan, mavi-gri bir duvar halısı asılıydı.

Bay Petri gururla,

- İşte burada sanat eserimizi görüyorsunuz, dedi.

Yanis fısıldayarak,

- Bu mu değerli, diye sordu.

Zilka'da bu eski kumaşın nesi bu kadar değerli

anlamamıştı. Sonunda kuleye yöneldiler. Uzun, karanlık bir merdivenle yukarı çıkılıyordu. Yan tarafta ise işkence odası vardı.

Yanis'in sırtında bir ürperme oldu.

- Ne korkunç, diye mırıldandı.

Ziyaretçiler demir el ve boyun kelepçelerini inceleyen Bay Petri:

- İşte görüyorsunuz. Eskiden haydutlara pek de iyi davranılmıyormuş, diye anlattı.

Sonunda kafeye gelmişlerdi.

Zilka:

- İşkence odası iyiydi, dedi.

Kafe çok küçük ama aydınlık bir odaydı. Taze pasta ve kek kokuyordu. Daha oturmamışlardı ki Bay Ernes kapıdan dışarı çıkabilmek için Zilka'dan biraz kaymasını rica etti. Kısa bir süre sonra da müzedeki alışveriş merkezinden elinde bir katalog ile geri geldi. Zilka hiç rahat edememişti. Bu sefer Bayan Heler tuvalete gitmek için izin istedi. Geri geldiğinde Zilka tekrar kalkmak zorunda kaldı ve söylenerek,

- Ne yapıyor bunlar, dedi.

Yanis, Bayan Heler'in parlayan dudaklarını göstererek,

- Makyaj yapıyorlar, dedi.

Son olarak Bay Heler de Zilka'nın yanından geçmek istedi. Bu sefer geri dönmesi ve Zilka'nın ayağa kalkması epey uzun sürdü.

Bay Heler:

- Dışarıda kayboldum, diye söylenerek sandalyesine oturdu. Bana cımbızını verir misin? Elime kıymık battı.

Bayan Heler çantasını karıştırarak cımbızı çıkardı.

- Bu leke de nereden çıktı şimdi, diyerek kocasının kazağındaki beyaz lekeyi kazımaya başladı.

Bay Heler:

- Herhâlde bir kuş yaptı bunu, diye öfkeyle söylendi.

Zilka ve Yanis kıkırdamaya başladılar. Fakat neşeleri çabuk geçti çünkü müze müdürü bembeyaz bir yüzle kafeye daldı.

- Halı çalınmış, diye heyecanla bağırdı. Bunun nasıl olabileceğini bilemiyorum. Bilmece gibi.

Bay Petri çaresizce başını iki yana sallıyordu.

- Odanın iki kapısı da kilitliydi. Kapılar kırılmamış da, diye devam etti.

Yanis:

- Anahtarınızı biri çalmış olabilir mi?

Müdür kafasını salladı.

- Hayır, kesinlikle. Şimdi polisi çağıracağım.

Yanis:

- Ne heyecanlı, diye fısıldadı.

Zilka da aynı fikirdeydi.

- Benimle gel, bir şey denemek istiyorum, dedi.

Yanis kardeşini takip ederek dışarı çıktı. Merdiveni çıktılar. Zilka açık renk olan çubuğun olduğu yerde durup inceledi. Sıkıca tutarak döndürmeye başladı.

Yanis, kardeşini hayretle seyrediyordu.

- Ne yapıyorsun orada, diye sordu.

Fakat sır kendiliğinden çözülüyordu. Eski şövalye zırhı esrarengiz bir şekilde hareket etmeye başladı, dar ve karanlık bir yol ortaya çıktı.

Yanis:

- Gizli geçit, diye bağırdı ve duvarla Şövalye zırhı arasından gizli geçide girmeye çalıştı.

Zilka hemen arkasındaydı. Koridor çok uzundu. En sonunda ahşap bir kapı vardı. Zilka kapıyı açarak dolabın içine baktı. Dolap kapısını içeriden açarak daha önce kıymetli halının asılı olduğu odaya ulaştı.

Zilka:

- Şimdi hırsızın kapalı odaya nasıl ulaştığını biliyo-

ruz, dedi. Sadece bu geçidi kimin kullandığını öğrenmemiz gerekiyor.

Yanis, kardeşinin ceketindeki yeni bulaşmış beyaz lekeyi kazırken,

- Benim bir fikrim var, dedi.

SORU: Senin de fikrin var mı?

6. OLAY

RENKLİ MERDİVEN

Anni esneyerek,

- Uyuyacağım şimdi, dedi.

Öğretmen Bay Sedel de farkına varmıştı.

- Son sıradaki bayanlar, baylar sabredin lütfen.

Sonunda size çok hoşunuza gidecek sürprizlerim var,
diye değişik bir ses tonuyla dikkatlerini çekmek istedi.

Öğretmen, öğrencileri değişik gruplara böldü. Bugün okul gezisi vardı.

Anni muzipçe bir gülümsemeye başını salladı. Bay Sedel'i severdi ama verdiği söze inanmamıştı.

- Burada atlar, şövalyeler, toplar, hatta büyük ihtimalle işkence odası bile yok. Sadece can sıkıcı bir harabe kale var, diye sızlandı.

Raşel de aynı fikirdeydi. O da buralarda keşfedilecek heyecan verici bir şeyler olmadığına inanıyordu. Bu arada öğretmen parmağı ile onları gösteriyordu.

- Siz iki oyunbozan. Siz benim grubuma geliyorsunuz, diye onları yanına çağırdı. Sonra gülümseyerek devam etti:

- Görün bakalım size harika bir hikâyeye sunabilir miymişim!

Böylece Raşel ve Anni bir üst sınıfla geziye katılıyorlardı. Normalde onlarla pek ilişkileri yoktu.

Bu arada Yens, arkadaşı Mişa ile birlikte kızların yanına gelmişti.

- Siz ikiniz Bay Sedel'i çok etkilediniz galiba, dedi.

MiŒa baŒını salladı ve kizlara doğru yöneldi.

- Ne dersiniz, geziyi beraber kiralım mı? İç tarafta hoş bir kafe var. Sizi en sevdiğimiz dondurmayı yemeye davet ediyoruz. Böğürtlenli dondurma.

Raşel ve Anni birbirlerine baktılar. Bu iki oğlanla ortadan kaybolmaya hiç niyetleri yoktu. Okulda tenefüs aralarında küçüklere hep çok kötü davranırlardı.

Raşel baŒını iki yana sallayarak,

- Hayır teşekkürler. Bay Sedel'in bize nasıl ilginç bir hikâye anlatacağını merak ediyoruz, diye cevap verdi.

İki oğlan omuzlarını silkti.

MiŒa:

- Kendiniz istediniz. O zaman uslu uslu gidin bakalım. Bizi kimse müzenin yanına bile götüremez, dedi.

İkisi de ortadan kayboldu. Raşel ve Anni ise öğretmenlerinin yanına giderek dinlemeye başladılar. İki avluyu geçerek harabe kalenin sağlam olan tek kanadında bulunan sanat müzesine girdiler. Burada kocaman resimler, cam vitrinlerde de mektuplar ve tozlanmış sancaklar vardı.

Bay Sedel:

- Dikkat edin! Şimdi heyecanlı ve romantik olmaya başlayacak. Rivayete göre bu yakınlarda birbirleriyle sürekli çatışan iki asil aile yaşıyormuş. Nesiller boyunca hep birbirleriyle savaşmışlar. Büyük büyükbabaları sahip oldukları toprakların sınırı ile ilgili kavgaya tuşmuşlar. Ondan sonra gelen nesiller de bu kavgayı devam ettirmiş. Bir tarafta Valdar ailesi vardı. Sol tarafta onların sancaklarını görebilirsiniz. Ön tarafta da her şeyi sona erdiren en büyük oğullarını görüyor-

sunuz. Öbür tarafta ise Tabengın ailesi vardı, diye anlatmaya başladı.

Raşel ve Anni etraflarına baktılar. Valdar ailesinin sancağında, kırmızı bir zemin üzerinde siyah kocaman pençeli bir kuş vardı.

Anni, kuşu göstererek,

- Çok hain görünüyor, diye fısıldadı.

Raşel ise portreyi göstererek,

- Oğlu öyle görünmüyor ama, diye cevap verdi.

Portrede genç bir adam vardı. Gaddar değil, üzgün bir hâli vardı. Raşel resmi inceledi ve güldü. Hoşuna gitmişti:

- Peki, sonra ne oldu, diye sordu.

Öğretmen onu bir sonraki salona götürdü,

- Âşık oldu, dedi ve duvarda asılı yağlı boya resmi gösterdi.

Bu tablo da diğerleri gibi kimse çok fazla yaklaşmasın diye iplerle çevrilmişti.

Öğretmen anlatmaya devam etti:

- Tabengın ailesinin oğulları yoktu. Fakat bir kız-

ları vardı. Bir erkek gibi yetiştirilmişti ve bir gün savaş alanında Valdar ailesinin karşısına dikilmişti. Bir bakış yetmişti. Valdarların oğlu mızrağı yere eğdi ve genç kızın elini tuttu. O zamandan beri hiç savaş olmadı. Evlendiler ve aileler birleşti. Bakın...

Bay Sedel başka bir kırmızı sancağı gösterdi. Ön tarafta beyaz bir güvercin ve siyah bir kuş barış içinde bir arada yer alıyorlardı. Arka zemin kırmızıydı.

Öğretmen:

- Valdar ve Tabengin birleşerek Valdergin oldu. Harika değil mi, dedi ve avludan çıkarlarken,

- Size çok ilginç bir başka şey daha göstereceğim, diye söz verdi.

Merdivenlerden aşağı inerlerken haklı olarak dikkatli olmalarını tavsiye etti.

Merdivenler üç farklı maddeden yapılmıştı. Bir kısmı biraz oynaktı ve kırmızıya boyanmıştı. Ayrıca inişli çıkışlıydı.

Öğretmen:

- Bir şey fark ettiniz mi, diye sordu.

Anni aşağıdaydı ve omuzlarını silkti.

- Sol taraftaki basamaklar içeri doğru basılmış ve bu çok tehlikeli, dedi.

Öğretmen başını salladı.

- Merdiven yapıldığında böyle değildi tabii ki, dedi. Bir sürü insan merdivenleri kullandıkça aşınmaya başladı. Bu merdivenler eskiden müzeye gitmiyordu. Çiftimizin evlerine çıkıyordu. İki ailenin renklerine

boyandı. Renkler ve kullanılan malzeme şöyle: Kırmızı-kiremit, siyah-grafit ve beyaz-mermer.

- Üç renk. Neredeyse Fransız bayrağının rengi gibi. Ama Fransızların bayrağının rengi mavi, beyaz ve kırmızı, diye bir benzetme yaptı Pol.

Pol tarihle çok ilgiliydi.

Bay Sedel doğruladı.

- Çok iyi Pol. Çok şükür ki Valdergın ailesinin armasında mavi yok.

Anni tekrar esnemeye başladı.

Raşel'e fısıldayarak,

- Şu ana kadar çok heyecanlıydı. Ama şu Pol'un çok bilmişliğine dayanamıyorum, dedi.

Raşel başını salladı.

- Gel en iyisi üzgün şövalyeye bir daha bakalım, dedi.

İki arkadaş merdiveni çıkmak üzereydiler ki acı bir alarm sesi duyuldu. Ses müzeden geliyordu. Herkes bir araya toplandı. Heyecanlı bir müze bekçisi giriş kapısına geldi.

- Kimse binayı terk etmesin! Belki bir şey çalınmıştır, diye emretti.

İç tarafta bulunan bütün öğrenciler kafede toplandılar. Herkese sakinleşmesi için dondurma verilecekti.

Raşel ve Anni çikolatalı dondurmayı seçtiler. Mişa ve Yens biraz heyecanlıydılar ve böğürtlenli dondurma istediler. Dondurmacı üzgün bir şekilde başını iki yana salladı.

- Maalesef yok, dedi.

- O zaman başka taneli bir şey, diye emretti Yens.

Külahlardan birine uzandı ve Anni'nin külahıyla tokuşturdu.

- Hımm, taneli çikolata, daha iyi bir şey yok mu, diye muziplik yaptı.

Anni başını sallayarak ona baktı.

- Senin aklında dondurmadan başka bir şey yok galiba, dedi.

Pol düşünceliydi.

- Bir şey mi çalındı acaba? Valdergınlara sancağı mesela, diye mırıldandı.

Mişa onunla alay etti.

- Böyle eski bir Şeyi kim ne yapsın ki, diye sordu.

Sonra sesini alçaltarak,

- Vanilya gibi beyaz, ilek gibi kırmızı, diye alaya başladı.

Yens bile gülmüştü bu işe.

- Ve neredeyse çikolata kadar siyah, diye ekledi.

Anni'ye göz kırptı. Fakat o, dondurmasına bakıyordu. Sonra da Raşel'e baktı ve ikisi bilgi bir tavırla gülümsediler.

Bu arada müze müdürü geldi.

- Sergilenen parçaları kontrol ettik. Eksik bir Şey yok. Sanırım birisi resimlerden birine çok yaklaştı ve alarm almaya başladı. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Umarım kendi yaptığımız dondurmalar biraz olsun bizi affettirir, diye özür diledi.

Herkes rahatlamıştı. Mırılıtlar yükselmeye başladı.

Mişa, Raşel'e dönerek,

- O zaman bir dondurma daha yiyebiliriz değil mi, diye sordu.

Yens, kolunu Anni'nin omuzuna dolayarak,

- Evet, ne dersiniz, diye tekrarladı.

Kızlar birbirine baktı.

Raşel:

- Olabilir ama siz ısmarlarsanız. Çünkü biz alarmı kimin çaldırıldığını biliyoruz, diye cevap verdi.

SORU: Raşel ve Anni'nin bunu nasıl öğrendiklerini biliyor musun?

7. OLAY İNTİKAM

- Bana puf böreklerini verebilir misin, Emil?

Emil başını salladı. Annesinin küçük bir yiyecek hazırlama şirketi vardı. Bugün harabe kalede güneş batarken verilecek konserde satış yapmak için yiyecekler hazırlanıyordu. Emil tatildaydı ve satış sırasında annesine yardım edecekti. Çok seviniyordu çünkü konseri de izlemiş olacaktı. Şimdiden çok heyecanlıydı.

Henüz kimse yoktu. Sahne, seyircilerin güneşin batışını görebilmeleri için batıdaki kale duvarına inşa

edilmişti. Hava karardıktan sonra renkli meşaleler ve lambalar yakılacaktı. Ateş püsküren insanlar ve akrobatlar da programda yer alıyordu. Aslında Emil'in bu akşam orada olmak isteşinin bir başka sebebi daha vardı. Bugün çalacak olan orkestralardan birinde onun okuldan arkadaşları Kay, Pol, Mayke ve Emma vardı. Kay sekizinci sınıfa gidiyordu ve her zaman çok olgun davranıyordu. Diğerleri yedinci sınıftaydı. Sadece Emma beşinci sınıfta yani Emil'in sınıfındaydı. Hatta Emil'e gitarından bazı tutuşları öğretmişti. Emma birçok telli alet çalıyordu. Ayrıca şarkı söyle-

meyi de biliyordu. Çoğu zaman arka planda söylüyordu. Orkestranın şarkıcısı Mayke, onun vokalisti ise Emma'ydı. Aslında Emil'e göre Emma'nın sesi daha güzeldi. Konser için hazırlıklar başlamıştı. Emma ve orkestra arkadaşları kabloları yerleştiriyorlardı. Emma ve Mayke tartışıyor gibiydiler. Emma çok hırslı ve öfkeli görünüyordu. Bir ses:

- Hey, genç adam! Burada mı çalışıyorsun, diye seslendi.

Emil, yaşlı kadına,

- Ne arzu etmişsiniz, diye sordu.

Yaşlı kadın:

- Puf börekleri çok iyi görünüyor ama yağlı gibi? Yağlı yiyemiyorum da, dedi.

Emil:

- O zaman anneme sorsanız daha iyi olur, dedi.

Emil'in annesi gelir gelmez yaşlı kadın hastalıklarını anlatmaya başladı. Hazımsızlık, bağırsak tembelliği! Çok eziyet verici... Bir seferinde bir hafta boyunca tuvalete çıkamamıştı. O günden beri yaşlı kadın müshil ilacı olmadan sokağa çıkmıyordu.

Emil utancından nereye bakacağını şaşırmişti. Emma ve orkestra arkadaşları yaşlı kadının arkasında sıraya girmişlerdi ve muzipçe gülerек dinliyorlardı.

Emil:

- Bir şey mi istiyorsunuz, diye sordu.

Kay büyük bir ciddiyetle,

- Hazımsızlığım olmasına rağmen puf böreği yiyebilirim, dedi ve yan gözle de yaşlı kadına baktı.

Emil ve diğerleri gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Emil'in annesi onlara uyarıcı bir bakış attı ve yaşlı müşterisine hafif bir çorba tavsiye etti.

Yaşlı kadın gider gitmez Kay kendini bıraktı ve çılgın gibi gülmeye başladı. Diğerleri de tabii. Neyse ki yaşlı kadın duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

Kay hâlâ gülererek başını sallıyordu.

- Benim kız kardeşim de bir zamanlar müshil ilaçlarını denemişti. Zannetti ki yemeklerden sonra tuvalete giderse zayıflayabilirdi. Müshil ilacından epey bir miktar kakaosuna koydu ve iki gün boyunca korkunç bir ishale yakalandı. Daha sonra bu zayıflama merakından kurtuldu, diye anlattı.

Pol aniden,

- Yaşlı kadın çantasını unutmuş galiba, dedi.

Emil'in annesi her zaman çok pratikti.

- Buzdolabının üzerine koyayım. Kaybettiğini anladığında geri gelir nasıl olsa. Elma suyuna ne dersiniz? Şirketimizin ikramı, dedi.

- Saf elma suyu alabilir miyim. Asit, sesim için iyi değil. Daha şarkı söylemem lazım, diye rica etti Mayke.

Emma sinirli bir ses tonuyla,

- Sesin bu kadar hassas ise bırak da ben söyleyeyim, diye bağırdı.

Kay sinirlenmiş görünüyordu.

- Yine tartışmaya başlamayın, dedi.

Emma:

- Bugün ben de solo söyleyecektim. Kararlaştırmıştık, diye çıkıştı.

Kay:

- Doğru. O zaman Mayke?

- Hayır, bugün değil. Bir dahaki sefere belki, diye cevap verdi Mayke.

Emma'nın öfkeli yüzünü görünce biraz geri çekildi ve,

- Biraz daha çalışmaya gidelim, dedi.

- O kadar üzülme. Mayke orkestranın şarkıcısı ve senin gibi müzik aleti de çalamıyor, diye onu teselli etmeye çalıştı Pol.

Emma:

- Sen onu hep koruyorsun. Hiçbir zaman verdiği sözü tutmuyor. Çok tatlı davranıyor ama ondan sonra insanların arkasından iş çeviriyor!

- Şimdi abarttın ama, dedi Pol.

Emma:

- Hayır, abartmıyorum. Ucu sana da dokunacak. Daha dün, safın birinin sürekli peşinde dolanıp, onun da kendisinden hoşlandığını düşündüğü için, her istediğini yaptığından bahsediyordu. Hâlbuki o kadar pratik olmasaydı onu sepetleyeceğini gururla söylüyordu. Kimden bahsediyor zannediyorsun?

Emma kışkırtıcı bir ifadeyle Pol'un gözlerine bakıyordu.

Pol:

- Söylediklerini geri alacaksın, diye haykırdı. Çok sinirlenmişti. Yumruklarını sıkmış, kıpkırmızı bir yüzle öylece kalakalmıştı.

Kay:

- Şimdi bir de siz başlamayın, bir çaresini buluruz, diye yatıştırmaya çalıştı.

Emma:

- Evet, emin olabilirsin.

Kay ortamı yumuşatmak için,

- Emil'e müzik aletini göstereceğini, dedi.

Bu çok yerinde bir davranıştı. Emma bugün Orta Çağdan kalma bir çalgıyla sahneye çıkacaktı. Emil'in annesi oğlunun işi asmasından hiç şikâyetçi değildi. Onu Emma, Pol ve küçük bir tepsi puf böreği ile baş başa bıraktı. Kay bu arada sahneyi tekrar kontrol edecekti.

Mayke soyunma odasında oturmuş kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. Emma ise müzik aletine konsantre olmuştu. Aleti orijinale çok yakın bir kopyaydı. O zamana çok benzeyen malzeme ve aynı tarzda yapılmıştı. Metal veya plastik değil, hayvan bağırsağından yapılmıştı. Bu nedenle ses çok daha farklı çıkıyordu.

Emil silkindi ve elindeki börek tepsisini bıraktı.

- Hayvan bağırsağı mı, diye sordu.

Emma kendini gülmekten alamadı.

- O zamanlar da müshil ilacı var mıydı ki?

Mayke havayı kokladı ve etrafına bakınarak,

- Puf böreği mi kokuyor, dedi. Elma suyuna ne oldu? Unuttunuz mu yoksa! Pol rica etsem...

- Kendin al, Pol senin hizmetçin değil, diye kendi kendine mırıldandı Emma.

Pol, Emma'ya öfkeli bir bakış fırlattı. Hemen yola çıkmadığı için Mayke ona hayretle bakıyordu.

- Acele eder misin lütfen, çok susadım, dedi.

Pol alışılmadık bir yavaşlıkla yürümeye başladı.

Emma, Emil'i dışarı çıkararak,

- Buna dayanamıyorum, gel biraz etrafa bakınalım, dedi.

- Yarım saate kadar geri dönün. Sahne için hazırlanmalıyız, diye seslendi Pol arkalarından.

Emil ve Emma'ya harabe kalede gezmek çok zevk veriyordu. O nedenle zamanı unutuyorlardı. Kırk dakika sonra nefes nefese soyunma odasına daldılar. Fakat Kay ve Pol geç kaldıkları için hiçbir şey söyleyememişlerdi çünkü çok daha büyük bir problem vardı. Mayke birden fenalaşmıştı. Uzun zamandır tuvaletteydi.

Kay:

- Belki yemek dokundu, diye düşündü.

Emil kızmıştı.

- Annemin yemeklerine laf söylemeyin. Ayrıca hepimiz aynı şeyi yedik, dedi.

Kay:

- Sadece içecekler farklıydı. Annene bir sorayım, belki bize yardım edebilir, dedi ve uzaklaştı.

Ayağının altında bir kâğıt vardı. Eğilip aldı.

- Sizden birine mi ait?

Herkes başını iki yana salladı.

Emma:

- Yanlışlıkla çöp kutusunun yanına düşmüş herhâlde, dedi.

Ama Emil meraklanmıştı.

- Ne yazıyor, diye sordu.

Kay kâğıdı açtı ve okumaya başladı:

- Bağırsak faaliyetlerini hızlandırıcı ilaç.

- Herhâlde yaşlı kadının bağırsak yumuşatıcı damlasından, dedi Pol.

Kay hayal kırıklığına uğramıştı.

- Emma nasıl yapabildin bunu? Hem de aptalca şarkı söyleme meselesinden...

Emma kekelemeye başladı.

- Ama ben bir şey...

Emil hemen araya girdi.

- Emma değil. İçimizden sadece birinin Mayke'ye müşhil ilacı vermeye fırsatı vardı. Ama bu Emma değil. Üstelik suçlu biraz önce kendini ele verdi.

SORU: Emil ne demek istiyordu? Sen biliyor musun?

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Define Haritası):

Metis'in ablası Şarlot, çocuklara küçük bir şaka hazırlamıştı. Bir hazine haritası çizmiş ve çatı katında saklamıştı. Oradaki bütün eşyalar tozlu olduğu hâlde harita tozlu değildi. Hazine haritasında iki hata vardı. Birincisi meşe 1970 yılında henüz yarılmamıştı. Olay 1998 yılında olmuştu. Ayrıca sağ ve sol karıştırılmıştı. Bu Şarlot'un her zaman yaptığı tipik hataydı. Zaten bu yüzden sürücü kursu için parmağına yara bandı takmıştı.

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Sahte Şövalye):

Rik sahte bir resim hazırladı. Emilyya ve Maya, buna imkânı olduğunu biliyordu çünkü Hans ona Harzenşıtayların fotoğraf laboratuvarından bahsetmişti. Fakat iki hata yapmıştı. Birincisi, aile armalarında, tek boynuzlunun doğan güneşe doğru eğildiğini iddia etmişti. Bu durumda tek boynuzlunun sağa doğru eğilmesi gerekirdi. Çünkü çocukların da bildiği gibi güneş doğudan doğar ve resmin sağ tarafında yer alır. Ayrıca Rik, armanın altındaki yazıları kendisi yazıp basmıştı. Yazıların bu kadar okunaklı olması tam bir delil değildi ama harf hatası yapmış olması bunu ispatlıyordu.

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Esrarengiz Kaçırma Olayı):

Cina ve arkadaşları geleneksel bir düğün törenine şahit olmuşlardı. Geleneklere göre arabalar çiçeklerle süsleniyor ve kornalar çalınıyordu. Aşçı yamağı Anton ise gerçek bir kız düşürmemiştir tabii ki. Düşürdüğü üç katlı pastada yer alan damadın yanındaki gelin figürüydü. Restoranın garsonu da yine geleneksel bir davranış olan düğünden önce porselen kırmak ve gelin ile damat gelirken onlara pirinç atmak gibi olaylardan şikâyet etmişti. Bir başka gelenek ise gelini kaçırmaktı. Damat onu bulup kurtarmak zorundaydı. Bu çift, arkadaşlarına, bu tür geleneksel davranışlardan kaçınmaları için rica etmişti ama herkes buna uymamıştı. Cina'nın yardımıyla damat gelini çok çabuk buldu. Gelinin, Robert'in mi yoksa Toni'nin bodrumunda mı bulunduğunu bilmiyorsa kaçırmanın konuşmalarının geçtiği bölümü yeniden çok dikkatlice okuman lazım. O zaman kesin anlarsın. Gelin, tabii ki Toni'nin bodrumundaydı.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Kaledeki Hırsız):

İki arkadaş anlattıkları hikâyede iki yanlış yapmışlardır. Hırsızdan önce köprüden geçtiklerini söylediler. Hikâyelerinde tahtalar uzunlamasına duruyordu. Fakat tahtalar aslında enine konmuştu. Tıpkı zebra çizgileri gibi. Bir yıl önce de aynı şekilde duruyorlardı. Belediye başkanı tahtaların yenilenmesinin gerekmediğini açıklamıştı. Hendeğe ise geçen sene su yoktu. Bu da demekti ki hırsız içi su dolu hendeğe düşemezdi. Bu nedenle boğulmaktan kurtarılması gerekmiyordu. Hırsızın şehirden ayrılmış olması işinin bitmiş olmasından kaynaklanıyordu.

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Merdivenin Sırrı):

İki kardeş dedektif gibi çalıştılar. Ahşap merdivenin ellenmekten aşınmış açık renk çubuğunun bir özelliği olmalıydı. Yanis, Bay Heler'in hırsız olduğuna inanmaktaydı. İki tane olay onu buna inandırmıştı: Birincisi, elindeki kıymık. Ahşap çubuktaki kıymık Yanis'in de eline batmıştı. İkincisi de taze boyanmış duvarın beyaz lekesi. Bay Heler'in kazağına kuş pislememişti. Ayrıca

kız kardeşler tahta çubuğu incelerken Bay Heler de yanlarındaydı ve ilgilenmişti.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Renkli Merdiven):

Alarmı çaldıranlar Yens ve Mişa idi. Gerçi onlar dondurma yemeğe gitmiş, müzeye yaklaşmadıklarını söylemişlerdi. Fakat kafede en sevdikleri böğürtlenli dondurmanın olmadığını bilmiyorlardı. Yani kafeye önceden gitmemişlerdi. Yens kendini ele vermişti. Valdergın ailesinin sancağındaki üçüncü rengi biliyordu. Orada bulunmasaydı nereden bilecekti ki?

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (İntikam):

Müşhili koyan Pol idi. Mayke'nin elma suyunu alma ya gittiğinde Emil'in annesinin buzdolabının üzerinde duran yaşlı kadının çantasından ilacı alıp içeceğe karıştırabilirdi. İlacın kabını ve kâğıdı soyunma odasındaki çöp kutusuna attı ama dikkatsiz davrandı. Kendini ele verdi çünkü ilacın toz değil, damla olduğunu biliyordu. Hâlbuki diğerleri hiç damladan bahsetmemişlerdi. Pol kullanılmaktan rahatsız olmuştu ve intikam almak istemişti.

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin’de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi alan yazar çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Berlin’de yaşayan Ulrike Rogler yazarlık ve gazetecilik yapmaktadır.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York’ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adamadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü’ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün “Genç Alman Yazarlar” sergisine katılmak için seçilmiştir.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: Martin Bernhard

1976 yılında Doğu Bavyera ormanlık bir bölgede yer alan Cham adlı kasabada dünyaya gelmiştir. Yıllardır değişik sanat dallarıyla uğraşmaktadır. 2004 yılından beri serbest çizer olarak görev yapmaktadır. Berlin’de yaşamaktadır. Ek görev olarak da Montessori⁽¹⁾ Çocuk Yuvası’nda eğitmen olarak görev yapmaktadır. Daha detaylı bilgiyi www.martinbernhard.de web sitesinde bulabilirsiniz.

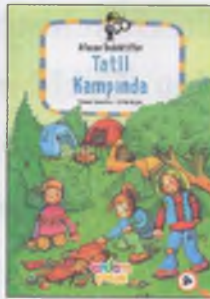
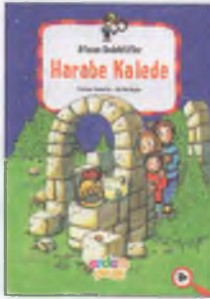
Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya’da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü’nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.

(1) Montessori: Maria Montessori, Montessori metodunun kurucusudur.

Afacan Dedektifler

15 x 21 cm, 96 sayfa,
renkli resimli, 10 kitap
www.erdemyayinlari.com

